

Arrest

**nr. 79 086 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 12 juli 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is in haar regio van herkomst, Musayyib in Zuid-Irak.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In haar tweede asielaanvraag beperkt verzoekster zich ertoe te volharden in het asielrelaas van haar eerste asielaanvraag en meent omwille van de daarin geschetste problemen nog steeds gezocht te worden. Verzoekster poogt haar tweede aanvraag te staven met stukken, waarvan enkele betrekking hebben op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas uit de eerste aanvraag, andere op bepaalde niet-betwiste elementen als identiteit en herkomst.

In 's Raads arrest nr. 64 634 van 12 juli 2011 werd de ongeloofwaardigheid van het relaas vastgesteld, niet omwille van een gebrek aan schriftelijk bewijs, doch omdat verzoekster incoherente en onverklaarbaar vage verklaringen aflegde omtrent de kern van haar asielrelaas. Zo wist zij aangaande de ontvoering van haar echtgenoot en diens werkzaamheden zelfs geen minimum aan elementaire informatie te verstrekken. De documenten die verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag voorlegt vermogen niet haar ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen.

Waar verzoekster thans aanvoert dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten opzichte van Bagdad, brengt zij geen enkel element bij dat erop wijst - laat staan dat zij aantoon - dat er aldaar een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet heerst, *i.e.* een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Aldus brengt verzoekster geen bewijselement bij dat 's Raads arrest nr. 64 634 van 12 juli 2011 anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake alsdan zou hebben voorgelegen, noch wordt een nieuwe vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging of een risico op ernstige schade aangetoond die zich zou hebben gemanifesteerd na dit arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoekster, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, verwijst ter terechtzitting naar haar verzoekschrift en zijn bijlagen, zijnde vijf originele interne documenten van de Federale Rechtbank, van het politiekantoor te Adamia, van het Departement Burgerlijke zaken en van de Afdeling Generaal Bestuur, stad Bagdad.

Documenten beschikken evenwel slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de bestreden beslissing van 19 december 2011 blijkt evenwel afdoende dat het relaas ongeloofwaardig is. Bovendien blijkt uit het Cedoca-document dat door de commissaris-generaal werd neergelegd ter terechtzitting, dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Het is verder niet aannemelijk dat verzoekster in het bezit is van originele interne overheidsdocumenten. Deze documenten zijn dan ook niet bij machte de vaststellingen van de bestreden beslissing in positieve zin te wijzigen.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER